

aan den dag gekomen, die ons met de geschiedenis van Memphis bekend maken. Om slechts iets te noemen. De graftombe van den hoveling Ti, die onder het vijfde regeerende stamhuis leefde, bevat in het klein de geheele geschiedenis der oude en verdwenen stad. De wanden van zijn graf zijn versierd en beschilderd met bas-reliefs en hierogliefen. Bas-reliefs zijn half verheven snijwerken, en hierogliefen bevatten het beeldschrift der oude Egyptenaren. Op die afbeeldingen zien wij Ti zooals hij gewoonlijk leeft. Jagen, visschen, roeien, zich bezig houden op zijne landhoeve, allerlei vermaken najagen, en dat zoo duidelijk, dat wij er ons niet in kunnen vergissen. Hierdoor verkrijgt men een beeld uit vroeger eeuwen van het leven der menschen oudtijds in een stad, die als volgt beschreven wordt door een harer dichters: »Ik kwam in de stad. Zij is schoon, zeer schoon, de verzamelpplaats van alle genietingen des levens. Hare velden zijn vol van liefelijke plaatsen en overvloeiende van vruchten voor het dagelijksch gebruik; hare wateren zijn vol visschen, hare vijvers vol eenden, hare weiden altijd groen en hare prieelen bedekt met bloemen. De tuinen verspreiden een zoeten geur van honig. Hier heerscht ongestoorde vreugde; men kent er geen gebrek; de armen hebben het hier zoo goed als de rijken; het volk draagt op zijne hoofden lederen zakken gevuld met kostelijk water; zij staan aan hunne deuren met bloemen in de hand, met takken en bloemkransen, want de koning zal heden

morgen zijne intrede in de stad houden.»

En toch, naast deze opsomming van het genotrijke leven, dat de bewoners dezer ondergegane stad leidden, leert ons ditzelfde graf, dat zij zich bewust waren van den naderenden dood en van een leven hierna maals. Er zijn in het graf van Ti vele dingen, opschriften en afbeeldingen te vinden, die ons hiervan op de hoogte brengen. Voornamelijk is dit de *Ateuchus Saer*, de heilige tor, die door de Egyptenaren aangezien werd als zinnebeeld van de opstanding uit de dooden, en talrijk zijn de afbeeldingen, die men van dit dier vindt, zoowel op steen als op tegels, terwijl men het bijna in elk graf aantreft, gewikkeld in de mummie (uitgedroogd en gebalsemd) van armen en rijken. Men vindt die tor in de graven nooit als larve of pop, maar altijd als volwassen dier, waardoor de Egyptenaren, gelijk dit ook uit de hierogliefen blijkt, — wilden te kennen geven, dat even als deze kever uit een pop is te voorschijn gekomen, zoo ook de mummie eenmaal uit hare banden zal losgewikkeld worden.

Hoe diep ligt toch op den bodem van het hart, — zelfs van den heiden, — de wetenschap, het geloof, dat er een leven is na den dood!

Bij een volgende gelegenheid hoop ik u nog meer te kunnen verhalen van Oud-Egypte, welks geschiedenis in zulk een nauw verband staat tot het volk, waarvan de Heiland gezegd heeft: »De zaligheid is uit de Joden.»

STUMP.

I

Op een der pleinen van Londen, Trafalgar-Square geheeten, verheft zich een monument, opgericht ter eere van Nelson, een der grootste zeehelden van Engeland. Op datzelfde plein staat ook een groote fontein, wier heldere waterstralen omhoog schieten

en dan in allerlei vormen in een groot bassin (bekken) afdalen. Hier scharen zich dikwijls vele wandelaars, die zich verlustigen in het bobbelen en plassen van 't water, dat vooral des zomers koelte en verfrissing aanbiedt. Menigeen bekruipt daarbij de begeerte, om met de handen in het water te slaan en daarbij den een of ander nat te ma-

ken, maar zijne begeerte wordt beteugeld door de aanwezigheid van een politie-agent, die scherp toeziet en den overtreder van de orde streng zou doen straffen.

In dien zelfden omtrek houdt zich ook gaarne menige straatjongen op, 't zij om baldadigheden uit te voeren, of — wanneer de diender hem niet ziet, — in de fontein te plassen en zich te wasschen. Dit laatste is wel eens zeer noodig, want ik verzeker u, dat de Londensche straatjongens er alles behalve rein uitzien.

Nu moet ik u echter nog even iets vertellen van die straatjongens. In zulke groote wereldsteden als Londen zwerven duizenden jongens en meisjes rond, die geen eigenlijk tehuis hebben. Ook in Amsterdam en Rotterdam loopen er kinderen langs de straat, die 's morgens niet weten waar zij 's nachts zullen slapen en die geen ander voedsel genieten dan wat zij achter een boom vinden of dat hun door de eene of andere medelijdende hand wordt toegereikt. Het zijn ongelukkige wezens, die geen vader kennen en wier moeder of dood is, of de kinderen aan hun lot heeft overgelaten. En duizenden van die kinderen weten niet dat zij een Heiland in den hemel hebben.

Dergelijke zwervelingen worden in Londen Arabieren genoemd. Zij komen misschien uit allerlei vreemde landen, en overgelaten aan hun lot dwalen zij door de groote stad, zoeken bij dag iets te verdienen met boodschappen te doen, eten een karig stukje brood en slapen 's nachts in een donker steegje, onder een brug, op een kruiwagen, met geen andere bedekking dan de wolken des hemels.

Sedert eenige jaren evenwel heeft zich de Christelijke liefde over deze ongelukkige schepsels ontfermd. Menschenvrienden hebben huizen geopend, waar die kinderen kunnen opgenomen worden, en waar zij, als zij willen, 'teen of ander nuttig werk kunnen verrichten. Zij hebben dan ten minste een tehuis, en voor kleeding wordt er gezorgd. Ook zijn er haveloozen-scholen, die hare lokalen voor dergelijke kinderen openen, en waar zij niet slechts onderwijs ontvangen in schrijven, rekenen en lezen, maar waar zij ook bekend gemaakt worden met

Hem die gekomen is om het verloren schaap te zoeken.

Van dergelijke inrichtingen wordt door honderden jongens gebruik gemaakt, maar zeer velen verkiezen het vrije leven op straat en willen zich niet gewennen aan de tucht, die op de scholen heerscht.

Op zekeren morgen loopt een jongen langzaam op zijn bloote voeten, langs het genoemde plein, terwijl zijne guitachtige oogen links en rechts gaan, of hij niet ergens een diender ziet, die hem in zijn voornemen zal dwarsboomen. De jongen telt nauwelijks twaalf jaren en hoe haveloos hij ook is, toch zit hij voor zijn doen nog al netjes in de kleeren. Waarschijnlijk heeft hij het korte broekje en het buisje in een vuilnisbak gevonden, of ook mogelijk zijn ze hem door het Tehuis voor haveloozen geschonken. Zelfs draagt hij een dasje en een halsboordje, maar ik wou wel weten waar hij die beiden heeft opgelopen. Om het even, hij draagt ze en ze zitten hem goed.

Voorzichtig nadert hij de fontein en schudt tusschenbeide zijn krullebol van louter pret, blij zijnde, dat er niemand in zijne nabijheid is en de diender heel — heel ver weg is, naar hij meent.

Maar hij vergist zich. De agent heeft onzen kornuit wel degelijk opgemerkt en houdt hem in 'toog. Er kwamen echter van de tegenovergestelde zijde eenige zeelieden aan, die een weinig al te luidruchtig waren, zoodat de politieagent een oogenblik den jongen moet vergeten. Van dit oogenblik echter maakt onze Arabier dadelijk gebruik. In een wip is hij op den breedten rand van de fontein gesprongen, en twee papieren schuitjes van onder zijn buis halende, laat hij die op het water drijven. Maar daarmede vergeenoegt hij zich nog niet. Hij heeft wel eens van den een of anderen matroos gehoord van een storm op zee, hoe dan de schepen heen en weer geslingerd worden, en daar er een zeemanshart onder zijne havelooze kleeding klopt, wil hij zulk een storm eens verwekken. Nu slaat hij met beide vlakke handen op het water, en door deze beroering komt het in een golvende beweging, werpt de schuitjes nu eens hoog dan weder laag, en

naarmate de jongen harder slaat komen ze in gevaar van om te slaan en te verzinken.

Eensklaps echter wordt hij in dit spel gestoord. Een sterke hand grijpt hem in zijn kraag, en hierdoor verschrikt, verliest hij het evenwicht en . . . tuimelt in het water.

»Dat komt er nu van, deugriet!» roept hem de diender toe, die hem vastgehouden heeft, maar niet beletten kon, dat hij tot aan den hals toe kennis had gemaakt met de plassende en springende golven der fontein. »Dat komt er van, als je zoo den ganschen dag rondsleutert en niets anders doet dan ondeugende streken uit te voeren.»

De diender trok hem uit de fontein, zette hem op den grond neder, en ziende dat het water hem door de pijpen van zijn broek langs zijne bloote beenen liep, hernam hij:

»Zoo, maak nu maar als een kievit dat je naar huis komt en laat je drogen.»

»O!» riep Stump, — dus was de naam, dien men den straatjongen gegeven had — »O! ik zal mij wel in de zon drogen. Tehuis? Ik heb geen tehuis, dat weet je zoo goed als ik.»

Bij deze woorden schudde hij zich af als een poedel, die in het water heeft gelegen.

»'t Zal wel drogen!» vervolgde hij; »zulk een stortbad doet geen kwaad. Ik weet een goed middel om het water kwijt te worden. Wilt ge het eens zien?»

Cox de diender lachte in zijn baard.

»Ga je gang. Ik wil dat wel eens zien.»

Zonder zich een minuut te bedenken, boog Stump het hoofd rechts naar beneden, zette de vlakke rechterhand op den grond, wipte de beide voeten op en sloeg — wat men noemt — een rad. Dit deed hij wel tien malen achter elkander, waarbij het water uit zijne kleeren heen en weer stooft, en Cox plaats moest maken voor de aanhoudende draaiingen van den kleinen Stump.

»Dat is het beste middel,» zei Stump, een oogenblik ophoudende. »Zie, mijn buis is al half droog, en ik voel nog wel een beetje nats op mijn rug, maar dat is minder. Had ik nu maar een stuk brood, dan zou mijn maag ook tevreden zijn . . . Maar je weet Mr. Cox, daar rammelt het altijd in als een ledige omnibus.»

XII.

Cox lachte. Die guitige jongen trok hem aan. Hij had medelijden met het arme ventje, dat geen tehuis, geen vader, geen moeder, niemand had met wien hij zijn vreugde of leed kon deelen.

Cox tastte in zijn rechter broekzak, haalde er een paar koperen geldstukjes uit, drukte die den jongen in de hand en zei:

»Daar, maak nu maar dat je naar den bakker komt, om brood te koopen. Maar zorg er voor nooit weer op de fontein te springen; anders reken ik je in.»

»Dank je wel, Mr. Cox,» zei de jongen, die nog een paar malen een rad sloeg en zich al draaiende verwijderde.

II.

Een paar dagen later zag Cox den jongen andermaal en . . . hij moest waarlijk weer lachen. Het was op een dag dat de regen zoo overvloedig neerviel, alsof er volle tobben met water op de aarde uitgegoten werden. Ieder die niet noodzakelijk op straat wizen moest, bleef thuis. Maar wat moet iemand doen die geen tehuis heeft, wiens woonplaats de straat en wiens dak de hemel is? Stumpplaste door den stroomenden regen heen, en sprong zoo lustig op de glibberige steenen rond, alsof hij bezig was zich in de gymnastiek te oefenen.

Cox moest lachen toen hij de sprongen van den knaap zag, maar had toch medelijden met hem, daar hij door en door nat was.

»Stump!» riep hij hem toe, op een afdak wijzende, »kom hier. Hier is het ten minste droog. Van al dat plassen in het water krijg je maar pijn in 't lijf. Kom hier.»

Stump zag Cox aan en volgde zijn raad op.

Weldra stonden zij beiden in den schuilhoek.

»Maar jongen,» zei Cox trouwhartig, »waarom ga je toch niet naar school, liever dan op straat rond te zwerven.»

»'t Is me in de school te benauwd, Mr. Cox,» was het antwoord. »Ik kan daar niet springen en loopen zoals ik wil.»

»Nee, dat gaat ook niet. Men kan ook geen twee dingen tegelijk goed doen. Lee-

16

ren en roodloopen gaat niet, evenmin als schrijven en tegelijk springen. Maar zou je niet denken, dat het beter voor je was flink te leeren lezen en schrijven en rekenen?"

»Waarom?"

»Wel, heb je me niet onlangs gezegd, dat je graag op zee woudt?"

»Ja, ik wou matroos worden, in den mast klimmen, kanonnen afschieten en net zoo'n man worden als de man, die daar ginds op de zuil staat."

En nu wees hij met zijn lange vingers naar het standbeeld van den admiraal Nelson.

»Dat is een goed plan Stump. Maar zou je denken, dat die admiraal voordat hij zoo beroemd werd, zijn tijd had doorgebracht met op straat rond te slenteren? Ik denk wel dat hij goed lezen, schrijven en rekenen kon, en nog een heele boel meer. Een zeeman, die dat niet kan, is geen knip voor zijn neus waard."

Stump keek langs zijn neus.

»Derhalve," hernam Mr. Cox, »wil je een flinke jongen worden, een knap zeeman, dan moet je eerst wat leeren. Ga dus naar school."

»Wanneer?"

»Vanmiddag nog."

»Maar de . . . meester!" stotterde Stump.

»Wat bedoel je? De meester is een beste man. Hij is je vriend en ziet je liever op school dan op straat. Hij gelooft ook dat als je wat geleerd hebt, je wel vooruit zult komen in de wereld. Op straat leer je niets dan slechte dingen. Ga dus vanmiddag nog naar school."

»Maar meester zal knorren, omdat ik zoo dikwijls weg ben geloopt."

»Nu, een beetje knorren verdien je ook wel. Zonder knorren, en nu en dan een pak ransel, word je nooit een man, Stump. Je zegt dat je 't zoo benauwd vindt in de school. Goed. Sta die benauwdheid maar door. Dan adem je daarna met grooter blijdschap de vrije lucht in."

Stump begreep best wat de agent bedoelde.

»Ik zal naar school gaan," zei hij, »Maar . . ."

»Maar morgen ook, en overmorgen ook," viel Cox hem in de rede.

Hij wist wel welk vleesch hij in de kuip had.

»Dat beloof ik niet," zei Stump. »Ik zal zien me er aan te wennen."

En den agent een gelukkigen dag toewenschende ging hij 't plein over naar de school.

Cox zag hem na.

»Wat zal er van dien jongen groeien!" zeide hij op weemoedigen toon tot zichzelf.

»Er zit wel iets goeds, iets flinks in hem, maar 't zit zóó diep, dat alleen de machtige God in staat is het te voorschijn te brengen. Ik zal hem echter in 't oog houden."

De regen was opgehouden en onze agent zette zijn weg voort.

III

Stump had den diender een gelukkigen dag toegewenscht, maar of die dag wel zoo gelukkig voor hun beiden was moet gij zelf beoordeelen.

Den ganschen dag gebeurde er niets bijzonders. Cox zorgde er voor dat de fontein niet beklommen werd en joeg nu en dan een jongen weg, die het waagde er met zijne handen in te plassen of er een houten kikkert in de laten duikelen, maar overigens liep de dag stil voorbij.

Tegen den avond werd het een weinig ruoeriger in den omtrek van de fontein. Er kwamen drie matrozen aan, die een nat zeil hadden (dronken waren,) heen en weer zwaaiden en allerlei baldadigheden pleegden. Cox trad op hen toe en beval hun heen te gaan. Maar zij wilden met geweld op de fontein gaan zitten en in het water plassen. Dit mocht de agent niet veroorloven en zei nogmaals, dat ze zich zouden verwijderen. Hierover werd een der matrozen zóó boos, dat hij den agent een slag in het gezicht gaf, zóó geducht, dat hem hooren en zien verging en hij bijna op den grond viel. De beide anderen matrozen, die reeds eenige dagen geleden een pik op den diender gekregen hadden, omdat hij hun iets gezegd had wat hun nietaangenaam was, wierpen zich ook op hem en daar er juist in dat oogenblik geene politie in de nabijheid was, zou het slecht voor Cox afgelopen zijn, nu hij zich tegen drie man moest verdedigen. Gelukkig kwam er hulp en wel van iemand, van wien hij deze

niet verwacht had. In 't zelfde oogenblik, dat Cox hen eersten aanvaller met een sterken arm ter aarde had geworpen en de beide andere matrozen hem te lijf gingen, zag hij Stump, die tusschen deze beide mannen heenkroop en den eersten den besten bij de voeten greep en hem zóó hard naar zich toetrok, dat de aanvaller achterover tuimelde en met een smak op de harde steenen viel. Dit maakte den derde nog woedender, en bijgestaan door den eerste, die zich weer opgeheven had, sloegen zij èn op Stump èn op Cox dermate los, dat beiden onder de voet raakten. Thans kwamen er echter andere agenten aan, die de matrozen vastgrepen en wegleidde.

Wat er echter met Stump gebeurd was, dat wist de jongen zelf niet. Geschopt en getrapt als hij was door de dronken matrozen, had hij het bewustzijn verloren, en toen hij tot zich zelven kwam, lag hij niet op de trappen van de fontein, maar in een bed, een bed zoo mooi, zoo helder, zoo zacht als hij er in heel zijn leven nog geen gezien had. Toen hij de oogen opsloeg, zag hij dat hij in een groot vertrek was, waarin verscheidene ijzeren kribben en ledikanten stonden, en daar hij zich herinnerde dat er in de nabijheid van Trafalgar-square een hospitaal was, begreep hij dat men hem daarheen had overgebracht en hij zich nu tusschen zieken en lijdenden bevond.

Maar wat deerde hem? Was hij ziek? Dat dacht hij niet. Hij was nog nooit ziek geweest.

Hij wilde zich dan ook oprichten, om nog beter rond te kunnen zien, toen hij bemerkte, dat hij zich niet in het bed verheffen kon. Een zijner beenen was als vastgebonden, en zijn rechterarm was zoo zwaar, alsof daar een paar pond aanhing, terwijl hij voelde dat zijn hoofd gedeeltelijk bedekt was met een doek.

Wat beduidde dat?

Hoe was hij aan dat stijve been, en dien zwaren arm en dien doek om zijn hoofd gekomen?

In dit oogenblik zag hij dat er eene oude vrouw het vertrek binnenkwam, met een pleegzuster een paar woorden wisselde en nu naar zijn ledikant kwam.

Hij kende die vrouw niet. Maar dat hij van haar niets te vreezen had, zag hij wel op haar gelaat en in hare vriendelijke oogen. 't Was een lieve oude vrouw, zindelijk maar hoogst eenvoudig gekleed. Stump, die zich niet bewegen kon, knipte de oogen telkens toe en open en liet haar door zijn glimlach zien, hoe welkom hem haar gezelschap was.

»En hoe heb je 't nu, mijn jongen?» vroeg de oude vrouw, die met hare hand de dekens optilde, om zijne hand te grijpen, »hoe heb je 't nu? Veel pijn?»

Die woorden werden op zulk een gevoelvollen en medelijdenden toon uitgesproken, dat Stump haast niet gelooven kon, dat ze hem golden. Zulke vriendelijke, deelnemende woorden had hij nog nooit gehoord. 't Is waar, de meester van de haveloozen-school was ook wel vriendelijk, maar zóó vriendelijk als deze hem onbekende vrouw hem toesprak, was hij toch niet. Die woorden deden hem goed. Zij herinnerden hem aan een voorval, dat hij een jaar geleden had bijgewoond. Hij zwierf langs een park en zag dat een klein jongentje van eene bank was gevallen en zich bezeerd had. Oogenblikkelijk schoot eene vrouw toe, die het kind ophief en hem aan 't hart drukte en hem toeriep: »heb je pijn, lieve Charles? Zeg het mij, aan je lieve moeder?»

Die woorden: »lieve moeder» klonken hem dikwijls in de ooren. Maar hoe menigmaal hij zich ook bezeerd had, nooit had hij iemand tot hem hooren zeggen: »Heb je pijn? Zeg het mij, aan je lieve moeder!» Helaas, hij had ook geene moeder. Hij herinnerde zich niet ooit eene moeder gehad te hebben, die hem aan haar hart had gedrukt, als hij pijn had.

En deze oude vrouw was nu gekomen, om hem te bezoeken, waarbij hare eerste vraag was: »Hoe heb je 't nu? Heb je veel pijn?»

Hij lachte haar nogmaals toe en antwoordde:

»Neen, pijn heb ik niet, maar ik zit ergens aan vast. Dat bevalt mij niet. Ik ben liever los. Ik houd niet van vast te zitten.»

»Heb nog maar een weinig geduld. Je zult wel weer los raken. Toen ik gisteren

en eergisteren hier kwam zag het er slimmer met je uit. Je hadt toen een erge koorts. Maar nu gaat het beter met je, niet waar?"

»Ben ik dan ziek geweest?" vroeg hij.

»Ja, hard — zeer hard ziek, mijn arme jongen, mijn beste Stump," antwoordde de oude vrouw, die zich over hem heen boog en hem een kus op het goed gereinigde voorhoofd drukte. »Ik heb den ganschen nacht niet kunnen slapen, daar ik gedurig aan je moest denken. Uren lang heb ik tot God gebeden je leven te sparen, opdat ik je mijn dankbaarheid zou kunnen bewijzen."

Stump zag haar met verbazing aan. Hij begreep niet wat zij bedoelde. Wat had hij dan goeds gedaan waarvoor zij hem hare dankbaarheid wilde betoonen?

»En God heeft mijn gebed verhoord, mijn jongen," ging het moedertje voort. »Je ziet er veel beter uit, en de dokter heeft mij gezegd, dat hij de andere week je arm en been zal vrijmaken. En dan is je hoofd ook weer beter. Heb je daar geen pijn?" vroeg zij, terwijl zij met hare hand langs zijn krullebol streek.

»Niets — niemendal," antwoordde Stump, die wel de hand had willen zoenen, zoo goed deed het hem, dat die hand hem zoo zachtjes streelde. »Maar . . . zeg mij eens, als u het weet, hoe ik hier ben gekomen, en waarom mijn arm en been zoo vast moeten liggen?"

»En weet je dit niet? Och neen, je kunt 't ook niet weten. Die matrozen hadden je zoo onmenscheijk getrapt en geslagen, dat je buiten kennis raakte. Nu, ik zal het je zeggen. Toen je mijn zoon te hulp kwam..."

»Uw zoon?" vroeg Stump.

»Ja, mijn zoon Cox, Mr. Cox, den agent, je kent hem immers wel? Hij werd door drie dronken matrozen aangevallen, en als jij niet gekomen was en den eenen achter over had gegooid . . ."

»O ja, nu herinner ik het mij," viel Stump haar lachend in de rede, »ik schoot toe en heb dien eenen matroos een beentje gelicht. Smak! Daar viel hij als een zoutzak op den grond."

»Juist, en toen gingen de beide andere matrozen op mijn zoon Cox af en hebben

je getrapt en geschopt. Maar gelukkig kwam er hulp en . . ."

»En nu zitten ze achter slot?" vroeg Stump.

»Zeker."

»En heeft zich Mr. Cox ook bezeerd?"

»Neen, Goddank niet. Maar mijn zoon zegt, dat hij zijn leven aan je te danken heeft, want als jij niet gekomen was, zouden die matrozen hem dood gemaakt hebben."

In dit oogenblik kwam eene pleegzuster, die de oude vrouw iets in 't oor fluisterde.

»'t Spijt me," zeide de moeder van Cox, »maar ik moet heengaan." En zich tot Stump wendende zeide zij: »De pleegzuster herinnert mij er aan, dat ik maar een kwartiertje mocht blijven. 't Spijt me wel, want ik had nog zooveel te zeggen, maar morgen, zoo God wil, kom ik op dezen tijd weer hier, en dan hoop ik dat je nog veel beter bent. Goeden dag, mijn beste jongen! God zegene je!"

Zij nam zijne hand, drukte ze aan hare lippen, knikte hem nog een paar malen vriendelijk toe en ging heen.

Stump hief zoo goed hij vermoocht zijn hoofd op en zag haar zoolang na totdat zij door de deur verdwenen was. Toen sloot hij zijne oogen en viel in een diepen slaap.

»Moeder," zei Cox, toen hij 's avonds, nadat hij die vechtpartij met de drie matrozen gehad had, te huis was gekomen, »moeder, u heeft al zoo dikwijls den wensch te kennen gegeven een arm kind, een zwerveling, een arabier, een wees in huis te nemen, en dit kind als uw eigen zoon op te voeden, niet waar?"

»Ja, dat is zoo. Ik ben den ganschen dag zoo alleen, en ik zie je nooit anders dan 's morgens heel vroeg en 's avonds laat, zoodat ik dikwijls gewenscht heb een meisje of een jongen — 't is mij 't zelfde — om mij heen te hebben. Bovendien, ik geloof dat God ons de verplichting heeft opgelegd voor weezen en ongelukkige zwervelingen te zorgen . . . Maar hoe kom je zoo daar op eens toe mij dat te zeggen?"

»Dat zal ik u vertellen, lieve moeder," zei Cox, die zich van den zwaren helm had ontdaan en naast haar plaats nam. Luister eens."

En nu vertelde hij haar het voorval met de drie matrozen en hoe Stump hem gered had. Zijn mond vloede over van lof over dien jongen, die wel een kleine snuiter was — zooals hij hem noemde — maar in wien toch iets goeds stak. En dit goede wilde hij er met Gods hulp uit te voorschijn halen. Als moeder er niets tegen had, dan wou hij den jongen in huis nemen en voor hem in waarheid een *broeder* zijn. Nu, moeder had er niets tegen. Zij was er zelfs blij mee en maakte met haar zoon plannen voor de toekomst van den armen zwerveling. Den volgenden dag ging zij weer naar het hospitaal, om Stump te zien, maar eerst den derden dag werd het haar vergund hem gade te slaan. Hij was echter nog buiten kennis, ijde en leed aan brandende koortsen. Doch gelukkig herstelde de knaap, en toen zij drie weken later verlof kreeg hem mee naar haar huis te nemen, kende hare vreugde bijna geen grenzen, dankbaar als zij was aan den Heer, die haar het voorrecht had geschonken een wees, een armen zwerveling in haar huis op te nemen.

En sedert dien dag bleef Stump ten huize van Mr. Cox, die er voor zorgde, dat de jongen geregeld ter school ging en wat nuttigs leerde. Stump was boven de huizen

van blijdschap. Zoo goed had hij het nog nooit gehad. Hij droeg geen havelooze kleeren meer, had volop te eten, ging trouw naar school en Zondags met moeder Cox naar de kerk of naar de Zondagschool.

Cox had wel gelijk gehad toen hij zeide, dat er iets goeds in den jongen zat. Door de moederlijke zorgen van juffrouw Cox ontwikkelde zich de knaap zeer voordeelig, en toen hij ongeveer vijftien jaren oud was, bracht de agent hem naar het schip, waarmede hij als scheepsjongen zijne eerste reis naar Oost-Indië zou maken. 't Kostte moeder Cox wel vele tranen bij het afscheid nemen, maar zij geloofde dat God met hem zou zijn.

En God was ook met hem. Hij werd een flink matroos en door woorden en daden toonde hij een dankbaar hart te bezitten, dat vervuld was met liefde voor zijne weldoeners, die zich over hem, den armen wees en zwerveling, ontfermd hadden.

Misschien kan dit ware voorval uit het menschelijk leven menigeen opwekken, om eens te zien of er niet ergens een arme zwerveling rondloopt, wiens lot hij zich kan aantrekken. Het loon daarvoor blijft niet uit. God zegent hem die zich over zulke arme schepsels ontfermt.

APEN.

Voor zoover ik mij herinner, heb ik in De Vriend des Huizes nog nooit iets over apen geschreven, maar heden ben ik er toe in de gelegenheid, daar mij eenige afbeeldingen van apen in handen kwamen.

Ik kan nu juist niet zeggen, dat ik veel van apen houd. Wel kunnen ze mij een oogenblik boeien door hunne kluchtige sprongen en grimassen, maar toch ligt er voor mij in hun gedaante en houding iets weerzinwekkends. Misschien is dit ontstaan door de pogingen van sommige geleerden, die in de apen de voorouders willen zien van het menschelijk geslacht, 't geen ik ten stelligste ontken, en ontkennen zal, zoolang de

Bijbel ons leert, dat wij — menschen — het evenbeeld Gods dragen en naar Zijne gelijkenis zijn geschapen. Wel wil ik erkennen, dat in het dierenrijk de aap het dichtst bij den mensch komt, maar ik ontken dat de mensch tot het dierenrijk behoort. Er bestaat tusschen menschen en apen nog grooter afstand dan tusschen menschen en engelen, en als er sprake kan wezen van een rijk der engelen, dan moet er ook noodzakelijk een rijk der menschen zijn, die allen uit éénen bloede zijn geschapen.

Niettegenstaande de apen iets afkeerigs voor mij hebben, zijn het toch zeer merkwaardige dieren. Sinds de laatste twintig